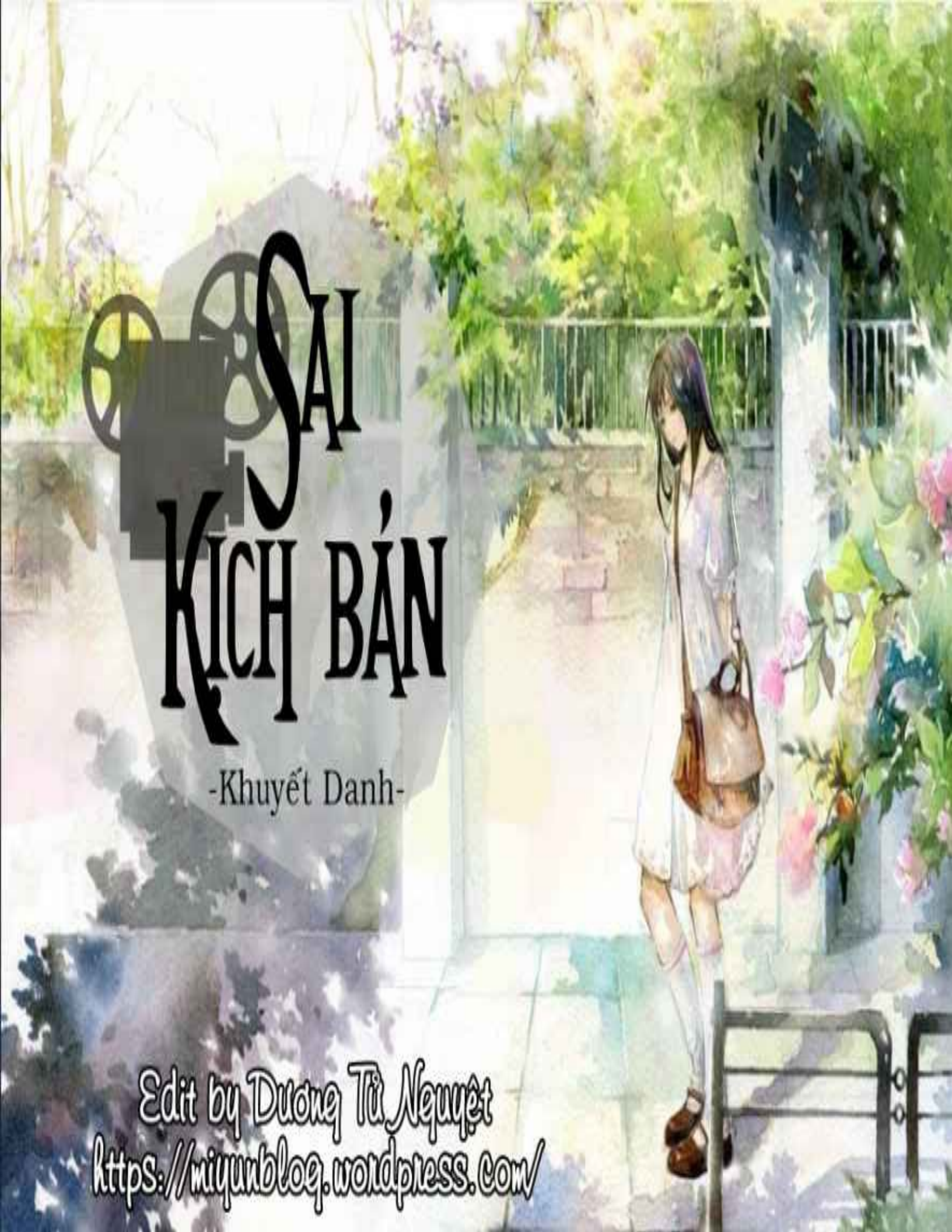

A watercolor illustration of a woman with long dark hair, wearing a light purple dress and brown shoes, walking on a stone path in a garden. She is carrying a brown bag. The background features lush greenery, pink flowers, and a stone wall. The title 'SAI KỊCH BẢN' is written in large, stylized black letters on the left side of the image.

SAI KỊCH BẢN

-Khuyết Danh-

Edit by Dương Tử Nguyệt
<https://mipunblog.wordpress.com/>

SAI KỊCH BẢN

Tác giả: Khuyết Danh

Nguồn: Tàng Thư Viện

Edit: Dương Tử Nguyệt

Ebook: Lã Thiên Di

Thể loại: Tình yêu

MỤC LỤC

[Chương 1: Ánh mặt trời ấm áp](#)

[Chương 2: Xoay quanh mặt trời](#)

[Chương 3: Không phải là thế giới cổ tích](#)

[Chương 4: Hãy xem đó như là nội dung sai của vở kịch](#)

Chương 1: Ánh mặt trời ấm áp

Edit: Dương Tử Nguyệt.

Beta: Moonmaplun.

Triều Tiểu Hi gặp anh trên xe lửa. Đây là toa số năm, phòng số hai mươi, xếp theo con số Arab là 520 [1].

[1] Bên Trung, số này có nghĩa là Tôi yêu bạn.

Lúc cô nhận phiếu, cô gần như cắn phải đầu lưỡi, có phải con số này đang ám chỉ cho cô biết là cô sẽ có một cuộc gặp gỡ bất ngờ không?

Sau đó Triều Tiểu Hi không thể cười được bởi vì cô phát hiện trên ghế mình có một cô bé khoảng ba, bốn tuổi đáng yêu đang ngồi, mái tóc của cô bé được cột thành hai bím, trong tay là một gói snack bị vò đến mất hình dáng ban đầu, trên chỗ ngồi của cô toàn là khoai tây vụn.

Có lẽ cô bé kia phát hiện cô đang giận nên nhìn cô cười với đôi mắt trong suốt. ‘Đáng yêu quá!’ Triều Tiểu Hi nghĩ thế, có điều, con bé sẽ đáng yêu hơn nếu không làm bẩn chỗ ngồi của cô.

“A, xin lỗi, tôi không biết chỗ này đã có người” Đằng sau là giọng nam trầm ấm vang lên, âm thanh trầm thấp gần như chạm vào trái tim của Triều Tiểu Hi, sau đó cô lại nghe thấy người kia nói “Bảo bối, lại đây với ba nào!”

Lúc Triều Tiểu Hi nghe câu đầu thì tim đập vội vàng, bởi vì từ nhỏ đến giờ, cô luôn muốn chồng cô là một người đàn ông có giọng nói trầm thấp như vậy. Bởi vì kinh nghiệm trải đời của cô nói cho cô biết, người đàn ông như vậy luôn rất đẹp trai. Có điều, từ khi cô nghe được nửa câu sau thì trong lòng thầm nghĩ: Chắc không đẹp như mình nghĩ!

Sau khi xoay người lại, cô ngậy ngấn người.

Triều Tiểu Hi nhìn cánh tay mạnh mẽ đang cẩn thận lau mặt cho đứa bé, khuôn mặt cô hơi nóng lên.

Cô giả vờ trấn định, vội vàng dọn dẹp hành lý của mình, hành khách xung quanh cũng bắt đầu đi vào. Lúc Triều Tiểu Hi dùng khăn ướt lau ghế thì giọng nam kia vang lên “Ngại quá, con bé nghịch quá, tôi sẽ quản nó thật chặt.”

Cô vội vàng xua tay bảo không sao, sau đó lén lút nhìn anh.

Anh có gương mặt tuấn tú, đôi mắt sâu như biển.

Đây đúng là loại người mà cô thích. Nhưng nếu anh không có ánh hào quang ‘vú em’ của cô bé kia thì càng hoàn mỹ. Anh sẽ giống như Lucifer mang đôi cánh

thiên thần, không, không, phải nói là một chàng hoàng tử mang cánh thiên thần.

Mặc dù cô rất thích kiểu kị sĩ nhưng dạng người như anh làm cô không cưỡng lại được.

Tàu chạy một đêm. Sáng sớm hôm sau, tàu bắt đầu chạy chậm lại, rồi cuối cùng cũng dừng lại.

Tàu dừng có nghĩa là mỗi người một ngã rồi.

Triều Tiểu Hi rất muốn đắm đông biến mất để tới gần anh. Cho dù phải xách hành lý cho chàng trai đang ôm cô bé đáng yêu kia cũng không sao.

Nhưng cô không thể làm vậy, cô bị dòng người kéo ra xa, sau đó đành bất lực nhìn bóng người xa dần của anh.

Anh giống như ánh nắng sớm chói mắt nhưng lại ấm áp vô cùng.

Chương 2: Xoay quanh mặt trời

Edit: Dương Tử Nguyệt.

Beta: Moonmaplun.

Triều Tiểu Hi rất thích đi dạo chợ đêm một mình. Cô mua một ít trang sức, tiện tay vơ vét những thứ màu mè đáng yêu.

Đây là lần thứ hai cô gặp anh, không ngờ lại gặp anh ở nơi này.

Ánh đèn tối, người đông như nêm. Nơi nơi đều là những cặp tình nhân hoặc những người bạn thân tạo thành một tốp đi dạo xung quanh không mục đích.

Không ngờ lần này lại gặp anh như thế.

Anh đứng ở gian hàng bán trang sức cổ, anh vẫn bế con gái đáng yêu của mình trong ngực như trước, có điều lần này cô bé đang ngậm một cây kẹo trong miệng.

Màn đêm tối, ngọn đèn mờ in bóng anh và cô bé ấy.

Triều Tiểu Hi cảm thấy chán nản khi nghĩ đến sự thật trước mắt. Sao anh ấy lại là người đàn ông đã kết hôn chứ?

Ý thức của cô được kéo về rất nhanh, nhưng lúc này cô đã đi tới trước quầy hàng.

Lần này tuy anh vẫn tạo cảm giác biết kiềm chế như trước, nhưng lại thêm chút hơi thở của người buôn bán.

Triều Tiểu Hi nghĩ: Anh thế này thì hoàn mỹ hơn lúc trên tàu nhiều.

“A, em gái, là em à? Khéo thật!” Chàng trai nở nụ cười, sau đó bảo cô bé trong lòng chào hỏi cô.

Triều Tiểu Hi bị lời chào của cô bé làm lúng túng, vì vậy đành cười gượng với cô bé. Cô muốn nhìn kỹ mặt anh nhưng lại không có dũng khí để làm thế.

“Em gái nhìn trúng cái gì sao? Anh tặng em!” Chàng trai nở nụ cười tự nhiên, nụ cười giao hòa với ánh đèn điện trên đường càng thêm mê ly. Lúc Triều Tiểu Hi dùng hết dũng khí để nhìn thì thấy được cảnh tượng này, cô hoảng hốt một lát, sau đó mới bắt đầu tiếp nhận cô bé trong lòng anh.

Cô bé này có vẻ rất dễ ở chung, bật người từ trong lòng anh về phía cô.

“Hình như bé rất thích em.” Chàng trai mỉm cười.

‘Sao anh ấy lại thích cười vậy?’ Triều Tiểu Hi nghĩ ‘Không lẽ anh ấy không biết mình cười rất đẹp sao?’

Đêm đó, cô đứng ở quầy hàng với anh cả đêm.

Lúc bóng đêm gần nuốt chửng tiệm hàng, ánh trăng đột nhiên sáng ngời. Triều Tiểu Hi đột nhiên nghĩ đến việc trái đất luôn xoay quanh mặt trời, mà cô hình như cũng đang xoay quanh anh, biết rõ là sai nhưng vẫn xoay xung quanh anh một cách mù quáng.

Cô rất muốn hỏi anh: Sao anh lại xuất hiện trong thế giới của em đột ngột như vậy?

Lúc đẹp quây, anh mời cô ăn lát cay nóng. Lúc lát vừa vào miệng, cô cảm thấy nóng và cay vì phần sốt của nó, sau đó cô lại cảm thấy nó rất ngon, hợp với dạ dày lúc đói.

Trò chơi xoay quanh mặt trời này không vui tí nào. Có lẽ cô tự gạt mình một chút, lừa mình cũng lừa cả thế giới.

Chương 3: Không phải là thế giới cổ tích

Edit: Dương Tử Nguyệt.

Beta: Moonmaplun.

Triều Tiểu Hi nghĩ, cô là công chúa trong cổ tích. Cổ tích không có thực như vậy lại xảy ra trên người cô, cực kỳ giống.

Chàng trai kia bảo mình họ Lâm, ở nhà số 1314 phố Lập thành Tây An. Đó là con số lãng mạn thế nào chứ? Từ 520 đến 1314 [1], có phải ông trời đang ám chỉ cái kết cho câu chuyện của cô không?

[1] 520 = tôi yêu bạn; 1314 = một đời một kiếp; 520 1314 = tôi yêu bạn trọn đời trọn kiếp.

Cô ngồi xe buýt hai tiếng đồng hồ để đi từ thành Đông đến thành Tây.

Cô gái nhỏ luôn cười dọc đường đi vì muốn gặp người trong mộng của mình. Người qua đường cũng lây nhiễm niềm vui của cô, bọn họ mỉm cười khi nhìn thấy sự vui vẻ trên người cô.

Ngày đó, mọi người trên phố An Lập đều nói một chuyện, tại sao cô bé này lại vui vẻ như vậy?

Hôm đó, đám chó phố An Lập đều nhìn theo cô gái luôn mỉm cười kia, không hiểu sao chúng không hề sủa với người xa lạ như cô.

Triều Tiểu Hi không biết mình đã trở thành tiêu điểm của con phố An Lập hôm nay. Cô chỉ muốn đến gặp anh một lần.

Tâm trạng của cô lúc này giống như kẻ hút thuốc phiện vậy, không thể kiềm chế bản thân được.

Cuối cùng cô cũng tìm được nhà có biển số 1314, có điều đây là một tiệm sách.

Triều Tiểu Hi đứng do dự ngoài tiệm rất lâu, sau đó cũng đi vào.

Có lẽ chàng trai họ Lâm kia lừa cô, nhưng không sao. Cô nghĩ thế.

Hoàng hôn hôm đó, Triều Tiểu Hi vào tiệm sách tên 'Ý Kiệm', địa chỉ 1314 phố An Lập, đó là một cửa hàng có vẻ ngoài rất nghệ thuật.

"Xin chào, mời tham quan tiệm." Âm thanh trầm thấp như cũ, Triều Tiểu Hi cố gắng bình tĩnh, trấn an trái tim đang đập loạn xạ trong lồng ngực của mình.

Trước mặt là các giá sách và một tường đầy bưu thiếp.

Chưa kịp khen ngợi thì chàng trai họ Lâm kia bế con gái của mình xuất hiện trước mặt cô nói "Em gái tới à?" Lời nói tự nhiên như hai người bạn lâu năm gặp lại vậy.

Triều Tiểu Hi gật đầu, bế cô bé trong lòng anh sang rồi chơi đùa với bé.

Anh không nói gì thêm, chỉ bảo cô cứ đi tham quan tiệm sách, thích cái gì thì anh tặng cô cái đó.

Cách bố trí lầu thứ hai rất ấm áp, có một nữ sinh ngồi trên sofa trong góc tường. Đối diện cô gái là một mặt tường đầy ô vuông, rất nhiều, cô không thể đếm hết số lượng ô vuông của mặt tường. Triều Tiểu Hi mở to mắt nhìn một lát, phát hiện đồng bưu thiếp trên tường phần lớn đều không có tem gửi.

Hôm nay, ngày mai, ngày kia... Tháng này, tháng sau, tháng sau nữa... Ngày viết lâu nhất là hai năm trước, có điều không viết tên ai, cũng không dán tem, chỉ treo bưu thiếp lên bức tường ô vuông kia.

Đây là một ý tưởng rất lãng mạn.

Cô bế cô bé, trong lòng cũng có chút kích động. Cô muốn viết một bức thư cho năm sau, nói cho hẳn biết, năm trước, trên chuyến tàu, có một cô gái yêu anh từ cái nhìn đầu tiên.

Triều Tiểu Hi bị suy nghĩ trong truyện cổ tích làm ngu người: Hoàng tử nhất định sẽ sống hạnh phúc với công chúa.

Nhưng cô quên mất, người cô thích là kỵ sĩ luôn im lặng bảo vệ công chúa. Mà thế giới này chỉ có truyện cổ tích chứ không phải là thế giới cổ tích.

Chương 4: Hãy xem đó như là nội dung sai của vở kịch

Edit: Dương Tử Nguyệt.

Beta: Moonmaplun.

Triều Tiểu Hi không ngờ mẹ cô bé trở về.

Cô đã nghĩ rất nhiều trường hợp, nhưng chưa từng nghĩ đến cảnh vợ của hắn xuất hiện trước mặt cô.

Cô đứng trước cửa tiệm sách 'Ý Kiệm' số 1314 phố An Lập, dững khì mấy ngày nay bỗng nhiên biến mất. Cô nên đẩy cửa vào hay nên đi về đây?

Triều Tiểu Hi lựa chọn về thứ hai.

Hôm nay, mọi người phố An Lập lại bắt đầu bàn tán về cô, nói sao cô bé luôn ngập tràn hạnh phúc lại có thể khóc đau đớn như vậy?

Ngày hôm nay, đám chó trong phố An Lập đều nhìn thấy cô gái khóc đỏ hai mắt đi qua cửa nhà mình, nhưng chúng nó đều ăn ý không sủa với cô, chỉ nhắm mắt ngủ trưa tiếp.

Hôm nay, Triều Tiểu Hi vẫn trở thành tiêu điểm của mọi người phố An Lập, mà cô vẫn không biết.

Triều Tiểu Hi đi ăn vặt cay nóng, lúc này mới phát hiện, cô mới cắn một cái mà bụng đã đau như thắt.

Thế giới cổ tích của cô sụp đổ. Thì ra cô luôn chạy theo một tình yêu trong ảo tưởng.

Nhưng cô suy nghĩ, có phải cô đang ở khúc cua, chỉ cần đi qua nó thì sẽ trở về quỹ đạo ban đầu không?

Nhưng mà tiệm sách số 1314 phố An Lập đã đóng cửa.

Đó cũng là ngày cô nhận được bức thư.

Cô nghe có người nói: "Ông chủ Lâm đợi mấy năm cũng có thể đợi được vợ mình, mẹ đứa nhỏ cuối cùng cũng tìm về hai cha con bọn họ."

"Đúng thế, đứa bé còn nhỏ như thế, nếu tôi là cô ấy, tôi cũng không thể bỏ mặc được."

"Nghe bảo ông chủ Lâm rất yêu vợ mình, nếu không thì cũng không đợi vợ lâu như vậy."

"Có điều tôi thấy ông chủ Lâm cũng để ý đến cô bé luôn đến mỗi ngày kia..."

Giọng nói dần dần bị tiếng xe bên đường nuốt hết, Triều Tiểu Hi cầm chặt bức thư trong tay, tay kia nắm chặt cổ áo, sau đó chậm chạp đi ra khu phố An Lập

quen thuộc kia.

Tại sao trời lại lạnh như vậy? Lạnh đến mức cô không thể chịu nổi. Triều Tiểu Hi nghĩ.

Cô đi qua một tiệm bán đồ trang sức, vào mua một cái hòm kiểu dáng phục cổ.

Triều Tiểu Hi nhìn bức thư một lát, sau đó bỏ nó vào trong hòm rồi chôn cái hòm đó xuống dưới một gốc cây to trong vườn.

Trong đầu không ngừng nhớ lại mấy chữ trên bức thư: Em gái, cố tích mà em muốn chỉ là một người đi nhằm kịch bản mà thôi.

Chúc mọi thứ an yên.

[HOÀN]